

Daniels bok – nummer syttini

Avsløringen av opprøret i 1888: Lærdommer fra annen generasjon av laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger
2024-02-12

Den andre generasjonen av laodikeisk adventisme trådte frem i 1888, og denne generasjonen er symbolsk fremstilt i Esekiel kapittel åtte som den andre styggedommen, som er representert ved «hans bildekammers rom».

Så gikk jeg inn og så; og se, alle slags krypende dyr og avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus var avbildet på veggen rundt omkring. Og foran dem sto sytti menn av de eldste i Israels hus, og midt iblant dem sto Jaasanja, sønn av Sjafan, hver mann med sitt røkelseskar i hånden; og en tykk sky av røkelse steg opp. Da sa han til meg: Menneskesønn, har du sett hva de eldste i Israels hus gjør i mørket, hver mann i sitt billedkammers rom? For de sier: Herren ser oss ikke; Herren har forlatt jorden. Esekiel 8:10–12.

Billedkamrene representerer de ugudelige hemmeligheter i hjertene hos dem som fremstilles som de gamle mennene, og nettopp denne ugudeligheten har de ført inn ikke bare i kamrene i sine sinn, men også i kamrene i Guds helligdom.

Et ikke brød hos den som har et ondt øye, og begjær heller ikke hans lekre retter; for som han tenker i sitt hjerte, slik er han. «Et og drikk!» sier han til deg, men hans hjerte er ikke med deg. Ordspråkene 23:6, 7.

Ondskapen i billedkamrene er skrevet både på templets vegger og på de eldste mennenes sinns vegger. De hemmelige billedkamrene i den andre styggedommen i Esekiel kapittel åtte representerer den andre generasjonen av laodikeisk adventisme, og av de fire styggedommene bruker den andre styggedommen mer tid på å understreke et kollektivt opprør, selv om alle fire styggedommene fremstilles som utført av de menn som skulle være folkets voktere.

«Utfrielsens merke er blitt satt på dem 'som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheter som blir gjort'. Nå går dødens engel ut, fremstilt i Esekiels syn ved mennene med slagvåpnene, til hvem befalingen blir gitt: 'Drep fullstendig gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som merket er på; og begynn ved Min helligdom.' Profeten sier: 'De begynte med de eldste mennene som var foran huset.' Esekiel 9:1–6. Ødeleggelsesverket begynner blant dem som har bekjent seg til å være folkets åndelige voktere. De falske vaktmenn er de første til å falle. Det er ingen til å ynke eller spare. Menn, kvinner, unge piker og små barn omkommer sammen.» The Great Controversy, 656.

Opprøret som kjennetegner den andre generasjonens ankomst, er særskilt knyttet til lederskapet i laodikeisk adventisme, slik det ble oppfylt på Generalkonferansens møte i Minneapolis i 1888. Det fremstilles ved uttrykket «de eldste i Israels hus» og også ved «de sytti menn». Det var sytti eldste som var knyttet til Moses' gjerning, og Jesu andre gruppe disipler bestod av sytti menn. «Sytti»

representerer lederskap, likesom «de eldste» gjør det. Den andre vederstyggeligheten legger en særlig ekstra vekt på lederskapet, og ved å gjøre det fremhever den vederstyggeligheten som forbundet med et kollektivt opprør fra lederskapets side.

Midt iblant de sytti gamle menn stod «Ja'azanja, Sjafans sønn». Navnet «Ja'azanja» betyr «hørt av Gud», og han representerer et lederskap som gjorde opprør nettopp på den tid da Gud talte; for han hørte Gud, men nektet å lytte, idet han bekjente at Gud hadde forlatt sitt folk, og at Gud ikke så hva som foregikk i de skjulte kamrene. Ja'azanja var «Sjafans sønn», og navnet «Sjafan» betyr «å skjule». Rammen for den andre generasjonen representerer et opprør hos lederskapet, som gjorde opprør nettopp på den tid da Gud talte, og de trodde at Gud verken så eller brydde seg om deres handlinger.

Søster White skrev at hun fikk se samtalene blant lederskapet i den laodikeiske adventismen under Generalkonferansen i 1888. Ved Generalkonferansen i 1888 viste Gud Søster White ledernes møter som de holdt seg imellom når de trodde at Gud ikke lyttet. Der, i hemmeligheten i sine rom, talte de ondt mot Søster White, hennes sønn og eldste Jones og Waggoner. De trodde at de kunne tale fritt, for Gud kunne ikke se dem i deres private rom, men Gud viste nettopp disse samtalene til profetinnen. De var samlet i et fellesmøte, og ifølge inspirasjonen hørte de budskapet om senregnet, men de nektet å høre.

Hva var det som hadde frembrakt et lederskap som utviste et så åpent opprør i 1888, at søster White sammenlignet det med opprøret til Korah, Datan og Abiram?

«Når du blir opplyst av Den Hellige Ånd, vil du se all den ugudeligheten i Minneapolis slik den er, slik Gud ser den. Om jeg aldri mer ser deg igjen i denne verden, så vær forvisset om at jeg tilgir deg den sorg og nød og sjelsbyrde du uten noen grunn har påført meg. Men for din sjels skyld, for hans skyld som døde for deg, ønsker jeg at du skal se og bekjenne dine feil. Du sluttet deg jo til dem som stod Den Hellige Ånds gjerning imot. Du hadde alle de beviser du trengte for at Herren virket gjennom brødrene Jones og Waggoner; men du tok ikke imot lyset; og etter de følelser du gav rom for, de ord som ble talt mot sannheten, følte du deg ikke rede til å bekjenne at du hadde handlet galt, at disse menn hadde et budskap fra Gud, og at du hadde ringeaktet både budskapet og budbærerne.»

«Aldri før har jeg blant vårt folk sett en så fast selvtilfredshet og en slik uvillighet til å motta og erkjenne lys som den som ble åpenbart i Minneapolis. Det er blitt vist meg at ikke én av dem som næret den ånd som kom til syne på det møtet, igjen ville få klart lys til å skjelne dyrebarheten i den sannhet som ble sendt dem fra himmelen, før de ydmyket sin stolthet og bekjente at de ikke ble drevet av Guds Ånd, men at deres sinn og hjerter var fylt av fordom. Herren ønsket å komme dem nær, å velsigne dem og helbrede dem fra deres frafall, men de ville ikke høre. De ble drevet av den samme ånd som inspirerte Korah, Datan og Abiram. Disse Israels menn var fast bestemt på å motstå ethvert bevis som ville vise at de tok feil, og de fortsatte og fortsatte på sin vei i ulydig misnøye inntil mange ble dratt bort for å slutte seg til dem.»

«Hvem var disse? Ikke de svake, ikke de uvitende, ikke de uopplyste. I dette opprøret var det to hundre og femti fyrster, aktede i menigheten, menn av anseelse. Hva var deres vitnesbyrd?

‘Hele menigheten er hellig, hver eneste en av dem, og Herren er iblant dem; hvorfor opphøyer dere da dere selv over Herrens menighet?’ [4 Mosebok 16:3]. Da Korah og hans ledsagere omkom under Guds dom, så ikke folket, som de hadde bedratt, Herrens hånd i dette miraklet. Hele menigheten anklaget den neste morgen Moses og Aron: ‘Dere har drept Herrens folk’ [Vers 41], og plagen kom over menigheten, og mer enn fjorten tusen omkom.»

«Da jeg hadde besluttet å forlate Minneapolis, stod Herrens engel ved min side og sa: ‘Ikke så; Gud har et verk for deg å utføre på dette sted. Folket handler på nytt ut opprøret til Korah, Datan og Abiram. Jeg har satt deg i den stilling som rettelig er din, en stilling som de som ikke er i lyset, ikke vil anerkjenne; de vil ikke gi akt på ditt vitnesbyrd; men jeg vil være med deg; Min nåde og kraft skal holde deg oppe. Det er ikke deg de forakter, men budbærerne og budskapet som jeg sender til Mitt folk. De har vist forakt for Herrens ord. Satan har blindet deres øyne og forventet deres dømmekraft; og dersom ikke hver sjel omvender seg fra denne sin synd, denne uviede uavhengighet som krenker Guds Ånd, skal de vandre i mørke. Jeg vil flytte lysestaken bort fra dens sted dersom de ikke omvender seg og vender om, så jeg kan helbrede dem. De har tilslørt sitt åndelige syn. De har ikke ønsket at Gud skulle åpenbare Sin Ånd og Sin kraft; for de har en ånd av hån og avsky for Mitt ord. Lettferdighet, overflatiskhet, skjemt og spøk øves daglig. De har ikke vendt sine hjerter til å søke Meg. De vandrer i gnistene fra sin egen ild, og dersom de ikke omvender seg, skal de legge seg ned i sorg. Så sier Herren: Stå på din vaktpost; for jeg er med deg og vil ikke forlate deg og ikke svikte deg.’ Disse ord fra Gud har jeg ikke våget å sette til side.»

«Lys har skint i Battle Creek i klare, strålende stråler; men hvem av dem som tok del i møtet i Minneapolis, er kommet til lyset og har mottatt de rike sannhetsskattene som Herren sendte dem fra himmelen? Hvem har holdt skritt for skritt med Lederen, Jesus Kristus? Hvem har avlagt full bekjennelse av sitt villfarne nidkjærhetsiver, sin blindhet, sin misunnelse og sine onde mistanker, sitt trass mot sannheten? Ikke én; og fordi de så lenge har forsømt å anerkjenne lyset, har det latt dem bli langt tilbake; de har ikke vokst i nåden og i kunnskapen om Kristus Jesus, vår Herre. De har unnlatt å motta den nødvendige nåde som de kunne ha fått, og som ville ha gjort dem til sterke menn i religiøs erfaring.»

Den stilling som ble inntatt i Minneapolis, var tilsynelatende en uoverstigelig barriere som i stor grad stengte dem inne sammen med tvilere, spørsmålsstillere, med sannhetens forkastere og Guds krafts forkastere. Når en annen krise kommer, vil de som så lenge har motstått bevis lag på lag av bevis, igjen bli prøvet på de punkter hvor de sviktet så åpenbart, og det vil bli hardt for dem å ta imot det som er fra Gud og avvise det som er fra mørkets makter. Derfor er deres eneste trygge kurs å vandre i ydmykhet og gjøre stiene rette for sine føtter, for at ikke den halte skal bli drevet ut av veien. Det gjør all verdens forskjell hvem vi holder selskap med, enten det er med menn som vandrer med Gud og som tror og stoler på Ham, eller med menn som følger sin egen innbilte visdom og vandrer i gnistene fra sin egen opptenning.

Den tid og omsorg og det arbeid som har vært nødvendig for å motvirke innflytelsen fra dem som har arbeidet mot sannheten, har vært et fryktelig tap; for vi kunne ha vært år foran i åndelig kunnskap; og mange, mange sjeler kunne ha blitt lagt til menigheten dersom de som burde ha vandret i lyset, hadde gått videre for å kjenne Herren, så de kunne vite at hans

fremgang er beredt som morgenen. Men når så meget arbeid må brukes midt i menigheten for å motvirke innflytelsen fra arbeidere som har stått som en granittvegg mot den sannhet Gud sender til sitt folk, blir verden etterlatt i forholdsvis mørke.

«Gud mente at vekterne skulle reise seg og med forente røster sende ut et bestemt budskap, idet de lot basunen gi en klar lyd, for at folket alle måtte springe til sin pliktpost og utføre sin del i det store verk. Da ville det sterke, klare lyset fra den andre engelen, som kommer ned fra himmelen med stor makt, ha fylt jorden med hans herlighet. Vi er år tilbake; og de som sto i blindhet og hindret fremgangen for nettopp det budskap som Gud mente skulle gå ut fra Minneapolis-møtet som en brennende lampe, trenger å ydmyke sine hjerter for Gud og se og forstå hvordan verket er blitt hindret ved deres blindhet i sinn og hardhet i hjerte.» Manuscript Releases, bind 14, 107–111.

Hva var det som hadde frembrakt et lederskap som viste et så åpent opprør i 1888, at Søster White sammenlignet det med opprøret til Korah, Datan og Abiram? Svaret ligger uten tvil i opprøret i 1863, som banet veien for det Esekiel fikk høre ville være enda større vederstyggeligheter. Å forkaste «de syv tider» i Tredje Mosebok tjueseks og innføre et forfalsket kart, ville gjøre det nødvendig å opprettholde forfalskningen fra 1863. Slik skulle Miller se sine juveler bli spredt og dekket til med skrap og falske juveler og mynter. Det verdslige ordtaket sier: «Historien skrives av seierherrene.»

Selv om de i virkeligheten ikke er seierherrene, har de som leder den laodikeiske adventistkirken brukt tid og krefter på å konstruere en historisk fortelling som opprettholder det tiltagende opprøret gjennom de fire generasjonene, i et forsøk på å fremstille dette opprøret i et lys som ligger fjernt fra den faktiske historien nedtegnet av de himmelske engler. Omskriving av historien er et kjennetegn ved jesuittene i den katolske kirke, og historisk revisjonisme har vært et fast virkemiddel for laodikeiske adventisthistorikere. Det som nå til dags skrives av laodikeiske adventistiske «historikere» om Generalkonferansens samling i Minneapolis, er et klassisk eksempel på historisk revisjonisme.

Det kan ha vært noen få av opprørerne fra den konferansen som til sist omvendte seg, men unntaket fra regelen opphever ikke regelen. Søster White fikk befaling om å bli værende og nedtegne møtet, for Korahs, Datans og Abirams opprør ble gjentatt. Når adventistiske historikere bygger vitnesbyrdet opp omkring hvorvidt budskapet om rettferdiggjørelse ved tro ble forstått eller ikke forstått, forkastet eller ikke forkastet, eller siden tatt imot, er det å unngå det inspirerte vitnesbyrdet om et opprør som ble forbilledliggjort ved Korah, Datan og Abiram.

Hvilken av disse tre opprørerne viser Moses' beretning at senere angret og ble tatt tilbake i lederskapet sammen med Moses?

«Kora, den ledende ånd i denne bevegelsen, var en levitt, av Kehats slekt, og en fetter av Moses; han var en mann med evner og innflytelse. Selv om han var satt til tjenesten ved tabernaklet, var han blitt misfornøyd med sin stilling og traktet etter prestedømmets verdighet. At presteembedet var blitt gitt til Aron og hans hus, et embete som tidligere hadde tilfalt den førstefødte sønnen i hver familie, hadde gitt opphav til misunnelse og misnøye, og i en tid

hadde Kora i det skjulte motsatt seg Moses' og Arons myndighet, skjønt han ikke hadde våget å foreta noen åpen opprørshandling. Til slutt unnfanget han den dristige plan å styrte både den borgerlige og den religiøse myndighet. Han unnlot ikke å finne sympatisører. Nær teltene til Kora og kehatittene, på sørsiden av tabernaklet, lå Rubens stammes leir, og teltene til Datan og Abiram, to fyrster i denne stammen, lå nær Koras telt. Disse fyrster sluttet seg villig til hans ærgjerrige planer. Som etterkommere av Jakobs eldste sønn gjorde de krav på at den borgerlige myndighet tilkom dem, og de besluttet å dele prestedømmets æresbevisninger med Kora.»

Folkets sinnsstemning begunstiget Korahs planer. I bitterheten over deres skuffelse var deres tidligere tvil, misunnelse og hat vendt tilbake, og atter ble deres klager rettet mot deres tålmodige leder. Israels barna mistet stadig av syne det faktum at de stod under guddommelig ledelse. De glemte at paktens Engel var deres usynlige leder, at Kristi nærvær, tilhyllet av skystøtten, gikk foran dem, og at Moses mottok alle sine instruksjoner fra Ham.

«De var uvillige til å underordne seg den fryktelige dommen at de alle måtte dø i ørkenen, og derfor var de rede til å gripe enhver påskudd for å tro at det ikke var Gud, men Moses, som ledet dem, og som hadde forkynt deres undergang. Selv de beste anstrengelser fra den ydmykeste mann på jorden kunne ikke dempe dette folkets ulydighet; og selv om tegnene på Guds mishag over deres tidligere gjenstridighet fremdeles lå foran dem i deres brutte rekker og manglende antall, tok de ikke lærdommen til hjertet. Igjen ble de overvunnet av fristelsen.» Patriarker og profeter, 395, 396.

Det laodikeiske adventisme begynte i 1856, og i 1863 ble det den lovlig registrerte laodikeiske adventistkirke. Som tidligere behandlet i tidligere artikler, finnes det ikke noe inspirert vitnesbyrd om at Laodikea noen gang blir frelst. Den kan ikke bli frelst med mindre den omvender seg fra sin tilstand og tar imot den erfaring som representeres ved Filadelfia. Laodikea er et folk som dømmes ved å bli spydd ut av Herrens munn. Som den laodikeiske menighet identifiserer inspirasjonen at menigheten var bestemt til å vandre i ørkenen slik det gamle Israel gjorde.

Hvilke av opprørerne i det gamle Israel vandret i ørkenen i førti år og deretter gikk inn i det lovede land? Ikke en eneste sjel, og deres vandring var et forbilde på det moderne Israels vandring.

Korahs, Datans og Abirams opprør (som var et forbilde på opprøret i 1888) var basert på deres uvillighet til å godta dommen over folket, som bestemte at de skulle vandre førti år i ørkenen. Opprøret i 1888 var basert på lederskapets forkastelse av erklæringen som identifiserte dem som Laodikea og bestemte at de, på grunn av sin ulydighet, skulle vandre mange flere år i ørkenen.

«Det budskapet som er gitt oss gjennom A. T. Jones og E. J. Waggoner, er Guds budskap til menigheten i Laodikea, og ve den som bekjenner å tro sannheten og likevel ikke gjenspeiler de gudgitte stråler for andre.» The 1888 Materials, 1053.

De gamle mennene, som skulle være folkets voktere i 1888, mente at de var «rike og hadde overflod av gods». Hva som frembrakte denne tilstanden i tiden forut for 1888, vil vi betrakte i den neste artikkelen.

«Min sjel er dypt bedrøvet over å se hvor raskt noen som har hatt lys og sannhet, vil godta Satans bedrag og la seg besnære av en falsk hellighet. Når mennesker vender seg bort fra de

landemerker Herren har opprettet for at vi skal forstå vår stilling slik den er utpekt i profetien, går de av sted uten å vite hvorhen. »

«Jeg stiller spørsmål ved om ekte opprør noensinne kan helbredes. Studer i Patriarker og profeter opprøret til Korah, Datan og Abiram. Dette opprøret var omfattende og innbefattet mer enn to menn. Det ble ledet av to hundre og femti fyrster i menigheten, ansette menn. Kall opprør ved sitt rette navn og frafall ved sitt rette navn, og overvei deretter at erfaringen til Guds folk i gammel tid, med alle sine forkastelige trekk, trofast ble nedtegnet for å gå inn i historien. Skriften erklærer: ‘Disse ting ... er skrevet til advarsel for oss, som de siste tider er kommet til.’ Og dersom menn og kvinner som har kunnskap om sannheten, er blitt så langt adskilt fra sin store Leder at de vil ta den store lederen for frafallet og kalle ham Kristus vår rettferdighet, er det fordi de ikke har sunket dypt ned i sannhetens gruver. De er ikke i stand til å skjelne den kostbare malmen fra det uedelige materialet.»

«Les de advarsler som så rikelig er gitt i Guds Ord med hensyn til falske profeter som vil komme inn med sine vranglærer, og om mulig villede selv de utvalgte. Med disse advarslene, hvorfor er det da at menigheten ikke skjelner det falske fra det ekte? De som på noen måte således er blitt villedet, trenger å ydmyke seg for Gud og oppriktig omvende seg, fordi de så lett har latt seg føre vill. De har ikke skjelnet den sanne Hyrdes røst fra en fremmeds. La alle slike gå denne delen av sin erfaring nøye etter.»

«I mer enn et halvt århundre har Gud gitt sitt folk lys gjennom sin Ånds vitnesbyrd. Etter all denne tiden, er det da overlatt til noen få menn og deres hustruer å åpne hele de troendes menighets øyne, idet de erklærer fru White for å være en bedrager og en forfører? ‘På deres frukter skal I kjenne dem.’»

«De som kan overse alle de bevisene Gud har gitt dem, og forvandle den velsignelsen til en forbannelse, bør skjelve for tryggheten til sine egne sjeler. Deres lysestake skal bli flyttet bort fra sitt sted dersom de ikke omvender seg. Herren er blitt krenket. Sannhetens banner, for den første, andre og tredje engels budskap, er blitt latt slepe i støvet. Hvis vekterne får fortsette å villede folket på denne måten, vil Gud holde noen sjeler ansvarlige for mangel på skarp dømmekraft til å oppdage hva slags føde som ble gitt til Hans hjord.»

«Frafall har funnet sted, og Herren har tidligere tillatt at forhold av denne art har utviklet seg for å vise hvor lett Hans folk vil bli villedet når de er avhengige av menneskers ord i stedet for selv å granske Skriftene, slik de edle bereerne gjorde, for å se om disse ting er så. Og Herren har tillatt at ting av dette slag har inntruffet for at advarsler må kunne gis om at slike ting vil finne sted. »

«Opprør og frafall ligger i selve luften vi ånder inn. Vi vil bli påvirket av dem, med mindre vi i tro henger våre hjelpeløse sjeler på Kristus. Dersom mennesker nå så lett blir villedet, hvordan skal de da kunne bli stående når Satan skal utgi seg for å være Kristus og gjøre mirakler? Hvem vil da forbli urokket av hans fordreininger — idet han gir seg ut for å være Kristus, når det bare er Satan som antar Kristi skikkelse og tilsynelatende gjør Kristi gjerninger? Hva vil hindre Guds folk fra å gi sin troskap til falske kristuser? ‘Følg dem ikke.’»

«Læresetningene må forstås klart. De menn som blir antatt til å forkynne sannheten, må være forankret; da vil deres fartøy holde stand mot storm og uvær, for ankeret holder dem fast. Bedragene vil tilta, og vi skal kalle opprør ved dets rette navn. Vi skal stå med hele rustningen på. I denne striden møter vi ikke bare mennesker, men makter og myndigheter. Vi kjemper ikke mot kjøtt og blod. La Efeserne 6:10–18 bli lest omhyggelig og med alvor i våre menigheter.» Notebook Leaflets, 57, 58.